

רוני סומק

בלי מילים

(בעקבות "תפקיד השירה" מאת פנטי הולפה)

בין הפרישים השוחים
באוקינוס של הלשון
מסתתר דג קטן ששמו "אהבה".
כמו חייו הוא חוסם מהעולם
את המבול הבא.

גיא לוינסון

הרוח

"הרוח נושבת בחריגים..."
(תקופות השנה, דליה רביקוביץ)

הרוח נשפה בי
עיני נטרקו כהרף
ושקרתי
לי

לכל הסוככים
גדפתי אמת
מבהילת דם
והיא שרטה את פניהם
עד שטפטפו על האספלט
החם

אני בהקתי כשמש
שערי התמלא עליהם זהובים
שהסתחררו מן הכביש כלפי מעלה
ועורי חלק
וחף

פתח דבר

מצמוץ שפתיה נאלם
כאבק זכוכית במדבר
כשהיא התרחקה ממני -
נמר צלופן

סוף דבר

רדפתי אחריה אולי שני רחובות
לא היה בזה הרבה
כל אותה העת היא עמדה במקומה בלא נוע
רגליה הצמיחו שרשים
על רצפת האוטובוס

בקצה הנוף
במקום בו האדם נושק לעיר
היא ירדה ונעלמה בבטון
העצב נמס ממנה
והותיר שכל חלזון

בהגיעי אל מקומה האחרון
כונות עיני לא מצאו זכר שפתיה
רק חלון רחוק
ושמש הנצבת בטבורו
שורפת עיני
עד שאניף יד
להגן